

Satul românesc

Factor de coeziune și unitate națională

– incursiune literară –

Ediția a II-a revizuită

Satule

Vasile POSTEUGĂ

Satule, cosmin de dor,
Țară a poveștilor,
Plâns sub geana stelelor,
Pe decindea anilor
Cine-ți fură soarele?
Cine-ți bea izvoarele?
Cine-ți cară din ogor
Tot sângele holdelor,
Satule, cosmin de dor?

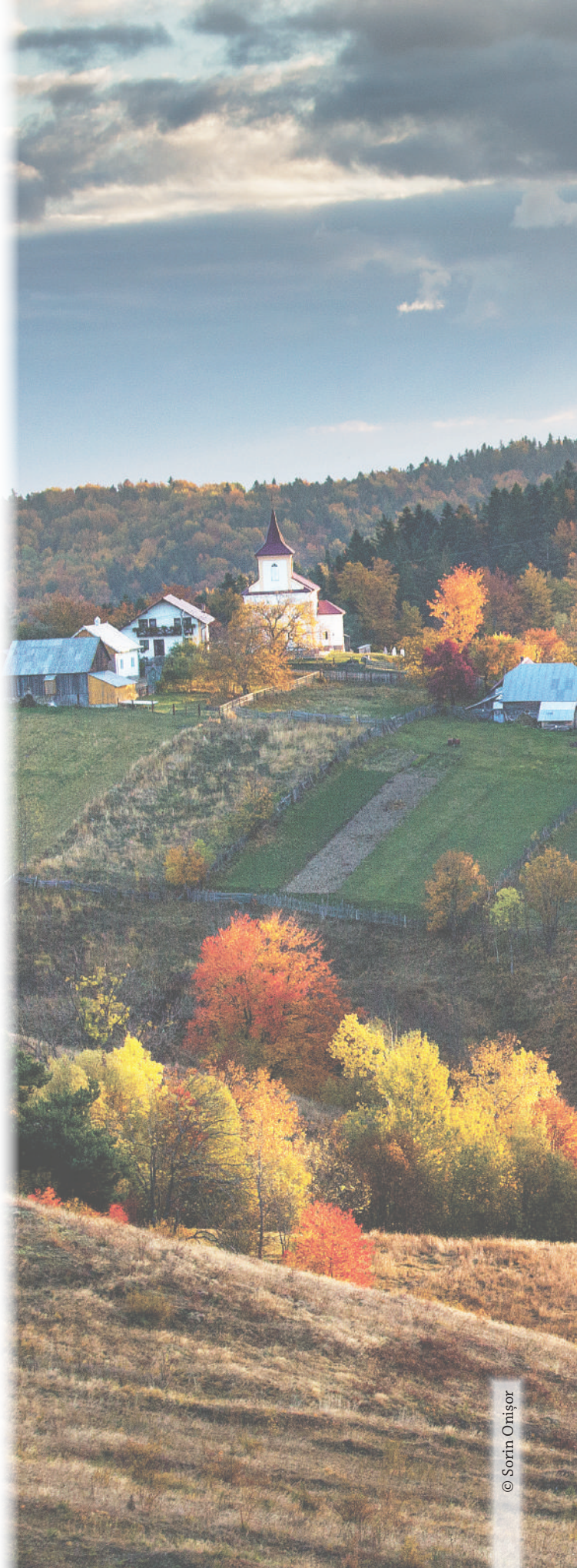
Satule cu cerul clar,
Ca o boltă de altar,
Fără veac, fără hotar,
Tu strânge lumea tot mai rar
Lângă toaca de stejar,
Să-ngenunche-n iconar
Lângă înger cu stihar,
Satule, destin amar...

Satule, albastră ie,
Așternută-n veșnicie,
Drum, lui Dumnezeu, să vie
Să-ți mai ia din sărăcie,
Ți-a rămas vrerea pustie
Geamătul, zădărnice,
Nu-i dreptate să te-nvie
Pe sub crâncena urgie.
Și Iisus e-n pribegie,
Și n-aude și nu știe,
Satule, albastră ie!

„Satul românesc și-a păstrat până în vremea noastră un caracter străvechi. El este atât de deosebit de orașe încât am putea spune că alcătuiește o lume a sa, o lume cu forme și sensuri proprii. Satul românesc reprezintă încă, între altele, o adevărată comunitate de viață spirituală, așa cum deseori pot fi găsite în regiunile de munte”.

(Ernest BERNEA,
Timpul la țăranul român)

Sufletul satului

Lucian BLAGA

Copilo, pune-ți mânilor pe genunchii mei.

Eu cred că veșnicia s-a născut la sat.

Aici orice gând e mai încet,
și inima-ți zvâcnește mai rar,
ca și cum nu ți-ar bate în piept,
ci adânc în pământ undeva.

Aici se vindecă setea de mântuire
și dacă ți-ai sângerat picioarele
te așezi pe un podmol de lut.

Uite, e seară.

Sufletul satului fâlfâie pe lângă noi,
ca un miros sfios de iarbă tăiată,
ca o cădere de fum din streșini de paie,
ca un joc de iezi pe morminte înalte.

„Într-o țară așa de frumoasă,
c-un trecut așa de glorios, în mij-
locul unui popor atât de deștept,
cum să nu fie o adevărată religie
iubirea de patrie, și cum să nu-ți
ridici fruntea, ca falnicii strămoși
de odinioară, mândru că pot
spune: Sunt român!”.

(Alexandru VLAHUȚĂ,
România pitorească)

